

ԳԻՐՔԸ ԳՐՎԵԼՈՒՅ ՆԵՏՈ...

«Քանի՞ քարեկան է մեծ սֆինքսը» («Նուվել օբսերվալեր») հողվածում՝ Ժակ Պիժանը գրում է այն գիտնականների մասին, ովքեր քարվեցին անհավանական գաղափարներով: Շուրլանդացի աստղագետ Չարլզ Պյացցի Սմիթը, որն իր կյանքը նվիրաբերեց Քեոփսի բուրգին, այն համարում էր ոչ այլ ինչ, քան՝ Աստվածաշնչի «արտագրումը»: 1865 թվականին նա հրատարակեց իր 616-էջանոց աշխատությունը, որտեղ ապացուցեց, որ բուրգերի շինարարները կարողացել են քարի մեջ վերծանել փառացիորեն բոլորը:

Ինչ- որ մի գրող, թարերագիր և ծածուկ փիլիսոփայության մասնագետ՝ Դ. Է. Ուէսլը համարձակորեն Մեծ սֆինքսի՝ Գիզայից քարիքը գնահատում է 15 հազար քարի, իսկ հիերոգլիֆները՝ ինչպես նա ենթադրում էր, եգիպտացիները չեն հնարել, այլ ժառանգել են Արլանսփիդայից՝ լեգենդար թագավորություն, որը հիշատակվում է Պլատոնի կողմից և, որը երկրաշարժի հետևանքով իջել է ծովի հատակը:

Շվալլեր դե Լյուբեցը «Մարդու փաճարը» աշխատությունում նշում է, որ եգիպտացիները բացարձակապես փրապետել են մաթեմատիկային, աստղագիտությանը, բժշկագիտությանը, ինչպես նաև՝ ճիշտ և լիարժեք փրել են աշխարհի արարման օրենքներին: Սակայն նրանք՝ գյուղացիական /հողագործ/ ժողովուրդ են՝ այդ գիտելիքները ձեռք են բերել հենց այնպես մի քանի փասնամյակների ընթացքում, ավելի շուտ, նրանք՝ դրանք ժառանգել են:

Դ. Է. Ուէսլը համարում է, որ սֆինքսի ներսում մեծ դարարկություններում, պետք է, որ լինեին հիերոգլիֆներ, նշանավոր փաստաթղթեր՝ արլանսփիդայի հսկա գրադարանը: Շարերի վրա Ուէսլի «հեքիաթները» քաղվածություն գործեցին: Էն-Բի-Սի-ն՝ իր մեծ հաղորդումներից մեկը հարկացրեց նրան: Այդ և նման գաղափարները «դասական» եգիպտագետների կողմից սուր քննադատության են ենթարկվում:

Յ. Յուֆերովա («Իզվեստիա», 12 ապրիլի 1996թ.) ընթերցողներին ծանոթացնում է պրոֆեսոր Ս. Ա. Մարոստինի հետ՝ Ռուսաստանի հումանիտար համալսարանի ամբիոնի վարիչ, ՌԳԱ թղթակից-անդամ /ի դեպ փրապետում է 100-ից ավելի լեզուների/: Ս. Ա. Մարոստինը համարում է, որ Նին Կրակարանի սրեղծողները կասկածել են, իսկ իր նպատակն է՝ բացահայտել և ապացուցել, որ բոլոր լեզուները միասնական են եղել, հետո կազմալուծվել են՝ Զ. Ա. մոսկովորապես 30-20 հազար քարի: Ի՞նչ լեզվով են խոսել Ադամը և Եվան: Ռուս գիտնականը փնտրում է այս հարցի պատասխանը: Նա այդ հարցին նվիրել է իր ողջ կյանքը: «Ինչպե՞ս են լեզուները սկիզբ առնում՝ մեկից: Ինչպե՞ս ապացուցել նրանց ազգակցությունը: Այս բոլորը հիշեցնում են լեզվաբանական հետաքննությունը՝ քայլ առ քայլ վերակառուցելով ձայները և խոսքերը, մենք մոտենում ենք մարդկային նախալեզվին»: Դրանում նրան օգնում է համեմատական լեզվագիտության համակարգացումը:

Ս. Ա. Մարոստինը զբաղվում է մեծ լեզվական ընթանիքների և խմբերի խիստ ծագումնաբանական ազգակցության պարզաբանմամբ: Նա համարում է, որ Նյուսիսային Կովկասը՝ եզական լեզվաբանական արգելանոց է, անկլավ է, «լեզուների լեռ»: Լեզուներում՝ ուսումնասիրելով ընդհանուր արմատները, գիտնականը նշում է, որ ապացուցելու ընթացքում գեղագիտական բավականություն է ստացել, օրինակ՝ հայերեն «երկու» և ռուսերեն “ՊՉՈ” առաջացել են մեկ արմատից: «Նարկավոր է գործի դնել հատուկ ջանքեր, վերակազմել

բարեր, որոնցով խոսել են մեր նախնիները, և այդ ժամանակ ակներև է, որքան շար ընդհանրություններ ենք մենք ունեցել»:

* * *

ՔԱՐԱՈՒՆՁ – քարե աստղադիպարան, Նայասպանում հնագույն աստղագիտական մշակույթի վկայություն է:

Միսիան քաղաքից 3 կմ հեռավորության վրա գտնվող հսկա հնադարյան կառույց է՝ հարյուրավոր մեծ, ուղղահայաց դիրքով քարեր /կանոնավոր միջանցիկ անցքերով/, փեղադրված որոշակի կարգով 3 հա փարածքի վրա:

Երկու գիտարշավների արդյունքները, որոնք ձեռնարկվել էր՝ 1994-1995 թ.թ. Ռադիոֆիզիկական չափումների ԳՏԻ փնտրեն, ակադեմիկոս Պ. Ներունի ղեկավարությամբ, թույլ փվեցին գալ եզրակացության, որ կիկլոպային կառույցները ծառայել են, որպես՝ Արեգակի աստվածի փաճար. այն եղել է ճշգրիտ հնադարյան աստղագիտական գործիք, նաև՝ խոշոր ունիվերսալ կենտրոն: Այն կառուցվել է 6000 փարի առաջ և օգտագործվել է 4000 փարի, ընդհուպ մինչև Նայասպանում քրիստոնեության ընդունումը: Այդ աստղադիպարանից 40 կմ հեռավորության վրա գտնվում է Քարաունջ գյուղը /Գորիսին մոտ/: Այս անվանումը համահունչ է Ստրոնիսենջուի հետ և թարգմանվում է, ինչպես՝ «Ղողանջող քարեր» կամ «Երգող քարեր» (Պ. Ներունի) «ենջի» կամ «խենջի», որը հայերեն նշանակում է ձայն, հնչում, դողանջ, արձագանք: Ինչպես այսպեղ չհիշենք՝ այլոթագորացիների ուսմունքը, ովքեր համարում էին, որ շարժումից առաջանում են ներդաշնակ ձայներ /համեմ. Գորիս - Պյութագորես և ներդաշնակություն հարմոնիա/: Քանի որ մոլորակների միջև եղած փարածությունը համամասնորեն համապատասխանում է թվային որոշակի հարաբերակցությանը, ապա նրանց շարժումից ծնվում են ներդաշնակ ձայներ:

Պ. Ներունը հիմք ընդունելով համեմատությունը՝ հայկական աստղադիպարանի և Շոպլանդիայի հյուսիսում գտնվող հնադարյան քարե կառույց Կալենիշի /քարե նշան/, ինչպես նաև Ֆրանսիայի հյուսիսում գտնվող Կարնակ քարե կառույցը, որը բրիտաններեն գրվում և կարդացվում է, ինչպես՝ Կարնիխ կամ Կարնիշ, այսինքն՝ քարե նշան /Ք. Ա. 1876 թ./, և Նյու-Գրենջը /նույն այդ ենջ, այսինքն՝ ձայն/ Իռլանդիայում /Ք. Ա. 2500-2400 թ.թ./ հանգում է այն եզրակացության, որ այդքան հեռու սողոսկած՝ այս հնադարյան աստղագիտական մշակույթների սկզբնաղբյուրը, հանդիսանում է Նայասպանը:

Բովանդակություն

Քաղաքակրթության քարե փարեգրությունը

© ArcaLer

Էլեկտրոնային փարբերակ - 2010